

SOLEMNITAT DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT
Homília de l'arquebisbe de Barcelona, cardenal Joan-Josep Omella
27 d'abril de 2019
Fets 1, 12-14 / Ef 1, 3-6. 11-12 / Lc 1, 39-47

Benvolguts germans i germanes,

Les lectures que hem proclamat ens ajuden a aprofundir el misteri de la Mare de Déu. Un misteri vinculat a l'Encarnació, a la mort i la Resurrecció del seu Fill.

A la **primera lectura** hem escoltat un breu fragment del Llibre dels Fets dels Apòstols en el que hi veiem la primera comunitat cristiana reunida tot esperant l'Esperit que el Senyor Jesús els havia promès. En aquesta assemblea hi trobem els apòstols, els parents de Jesús, les dones que l'havien acompanyat i Maria, la seva mare.

Maria hi és present, com ens ha recordat el text, en la seva condició de mare de Jesús. Hi és present no en el lloc dels apòstols sinó perseverant, "sens falta" ens ha dit el text, en la pregària.

Maria hi és present, com ho va ser en els fets decisius de la vida del seu Fill. Ara hi és present acompanyant els deixebles del seu Fill. I els acompanya en la pregària comuna. Aquesta presència de Maria continua avui entre nosaltres. Maria acompanya sempre a l'Església. L'acompanya des dels seus inicis, quan despuntava l'aurora del seu naixement i ho fa fins avui i ho farà també en el futur. I ho fa com a mare del Crist i com a mare nostra. La seva presència és una crida per a cadascun de nosaltres a aprofundir la nostra vida de pregària, a saber confiar en el Senyor com ella hi va confiar sense reserves.

Des de Montserrat, Maria es present en la història i en la vida del nostre poble, en la vida de tots i cadascun dels qui viuen i treballen en aquesta terra. Comptem nosaltres amb ella? Li obrim el nostre cor i l'acollim com a Mare nostra?

A la **segona lectura**, l'apòstol sant Pau ens ha recordat que hem estat beneïts en Crist amb tota mena de benediccions espirituals per tal de ser sants i irrepreensibles als seus ulls. Si bé aquestes expressions volen descriure el pla de Déu per a cadascú de nosaltres, tenen un significat especial quan pensem que també es refereixen a Santa Maria, a qui Déu va voler aplicar de manera anticipada els mèrits de Crist que ara nosaltres també podem rebre.

Per mitjà del baptisme hem estat purificats del pecat i gràcies al do de l'Esperit també nosaltres podem arribar a ser portadors de Déu, per tal de portar Crist al món, com ella va fer-ho.

Gràcies, Senyor, per haver-nos creat i redimit. Gràcies pel preciós do de la fe, de la filiació, i per la força que ens dones per avançar en el camí de la santedat. Gràcies per tots els dons que hem rebut de la teva bondat.

L'evangeli que hem proclamat és una de les pàgines més poètiques del Nou Testament. Per poder copsar i entendre l'abast del trobament entre Maria i Elisabet, no podem deixar de banda l'escena de l'Encarnació. Si ens hi aturem un moment, el diàleg entre l'àngel, que parla de part de Déu, i Maria, es clou amb el silenci. L'àngel es retira, ja que el trobament entre Déu i les persones es circumscriu, més enllà de les formes externes, en el silenci i en la intimitat del cor. Cerquem a Déu en el silenci? Fem silenci per deixar que el Senyor es faci present en la nostra vida?

Tot seguit, però l'evangelista, com fent un tall, ens diu que Maria, plena encara del ressò que les paraules de l'àngel li deixaren, *se n'anà decididament a la Muntanya*, per si podia ser d'algun servei a Elisabet, la seva parenta, que es trobava en el sisè mes de la seva gestació.

Quina era la raó per la qual Maria havia emprès decididament el camí cap a casa de la seva parenta? La raó és sempre la mateixa: la Paraula de Déu quan es fa present en la vida de les

persones comporta una missió, un sortir necessàriament a l'encontre de l'altre, del qui pateix alguna necessitat. I són tants els qui també avui pateixen alguna necessitat!

Al igual que l'àngel va entrar a casa de Maria i la va saludar, Maria també entra a casa de Zacaries i saluda a la seva parenta, salutació que fa que l'infant que Elisabet porta en el seu si salti d'entusiasme.

El càntic de lloança entre les dues dones, un càntic en el que elles no són el centre, sinó que n'és l'infant que Maria porta en el seu ventre, es el càntic de l'esperança, és el càntic de la fidelitat de Déu i és el càntic dels febles, dels marginats i dels desheretats de tots els temps.

En el càntic de Maria hi trobem com la fidelitat de Déu feta als pares, als patriarques i als grans profetes, és confiada a una noia absolutament desconeguda, ja que ben segur ningú es va adonar o no va fer cas de l'actuació de Maria.

Maria i Elisabet, amb els seus ulls de dones i de mares, varen saber "veure" el que tants d'altres no arribaren ni tan sols a intuir. Déu venia; Déu estava preparant la seva tenda entre nosaltres per fer-se un dels nostres.

I aquest fet no és neutre si no que trenca els esquemes i ens obliga a prendre partit, a prendre posició, a canviar la manera de viure i de veure Déu, els altres i el món. Això és el que intuïren Maria i Elisabet, per això juntes varen anunciar el que ha estat i és font de força, de coratge i d'esperança per a tants homes i dones, creients i no creients que viuen o malviuen en el nostre món. Sabem cantar les meravelles de Déu, les seves grans gestes i la seva proximitat a les realitats més senzilles de la vida? O bé ens passem la vida criticant i queixant-nos de tot? Germans i germanes, Déu es fa present en la nostra vida quotidiana i es fa present en l'Eucaristia que estem celebrant.

Avui, com Maria i Isabel, el Senyor ens serà consol i força per sortir decididament cap a l'encontre dels nostres germans. Que la seva intercessió ens doni l'alegria a la que ens convida el lema pastoral del santuari per aquest any. Siguem Església en sortida, és a dir, cristians missioners. Siguem valents i regalem l'amor de Déu als nostres contemporanis, com ho van fer Santa Maria i la seva cosina Elisabet. Amén.é